

Zobák dokořán – 5.vydání

OBSAH

Madlesčin úvodníček.....	2
Co je nejaktuálnějšího aneb Sojka ještě za tepla.....	3
Kam vás pozveme aneb Delikatesy.....	4
Drby, srandičky a prostě sojčí divočina.....	5
Co nám navařil mistr Šogi (a nebo zavařil?).....	6
Novinka, rozhovor s Nicky Sabellovou.....	8
Jak se baví Sojka.....	11
Co nám ugulášoval pan předseda.....	15
Co se snědlo a vypilo?.....	16
Soutěž s koněm a Sojkou.....	23
Sojčí nesmrtelný comics.....	25

REDAKCE

Šéfredaktorka: **Magdaléna Müllerová**

Redaktoři: **Lukáš Kadleček**

Michal Janoš

Stálí spolupracovníci: **Ondřej Špičan**

David Andrlé

Leopold Černý

Design: **Zorka Krejčí**

Grafická úprava: [Michal Janoš](#)

Fotograf: **Magdaléna Müllerová**

ADRESA REDAKCE

Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

Telefon: 0603/570139, popř. 02/20512299

E-mail: madleska@hotmail.com

TISK

CZ.TECH Čelákovice s.r.o.

Náklad: 80 výtisk

NESEM VÁM NOVINY POSLOUCHEJTE...

Miláčkové a miláčky. Je to tady znovu a zase, vychází další číslo a vypadá to, že ZOBÁK nejenže přežije rok dva tisíce, ale vkročí do něj s hlavou hrdě vztyčenou a v novém hávu.

Přišla jsem na to, na co asi v životě dřív nebo později přijde každý. Že ne všechno může člověk zvládnout sám. Vždycky potřebujete někoho, kdo vám pomůže, kdo s vámi bude sdílet radosti a starosti, o koho se můžete opřít a koho zase jindy rádi podepřete. Tím chci říct, že redakce Zobáku se rozšířila, že už tedy nejsem sama, ale spolu se mnou ho pro vás připravuje Lukáš a Michal. I vaše příspěvky procházejí redakční radou čili žádná samovláda slečny Bezlesky. (Ale můj úvodníček mi zůstal, z něj vás budu zdravit a ohromovat nadále.) Pokusili jsme se to naše Zobačisko trochu vylepšit, změnit, doufáme, že k lepšímu. Tak se na vás budou tu a tam zubit nějakí ksichtíkové z fotografií, možná vás Šogi propere v komiksu (nic si z toho nedělejte, to je důkaz popularity) a další, to všechno uvidíte, o tom psát nechci. Snad ještě, že tohle vánoční číslo vychází přímo v barvách duhových, aby bylo barevnější a veselejší a dodalo vám radost a chuť vyšlápnout do Nového roku pravou nohou. Chci poděkovat všem těm, kteří v uplynulém roce s námi spolupracovali, sice někdy musí člověk hodně přitlačit, aby všechno bylo včas, ale nakonec to je a stojí to za to. Většinou, he, he. Taky jsou tady tací, co si občas o svých příspěvcích moc myslí...ha,ha. Děkuju vám taky za dopisy, vždycky mě potěší, akorát občas zapomenu odpovědět...Jsem taková popleta zapomnětlivá. Speciálně díky Veronice Popovové za její mnohastránkový pamflet, který mi bohužel nedovolila otisknout...

Tak to by bylo k Zobáku, teď možná něco vtipnýho??? Když už Lukáš překřtil moji rubriku na Madlesčiny úsměvy, tak aby se bylo nad čím usmívat. Ba ne, dneska žádný vtipný úsměvy nebudou...Blíží se rok 2000 a měli bychom spíš přemýšlet a bilancovat. No jo, ale přes den na to člověk nemá čas a v noci spí, maximálně se mu zdají pitomý sny, třeba mojí mamince se pořád zdá, že jezdí na hrochovi, mně se zase dneska zdálo, že jsem byla žena roku 2000(ó jak skromné), Lukášovi se zdá úplný prd a co se zdá vám? Sněte děti. Snění, to je totiž strašně hezká věc a když už máte nějaký svůj sen, tak vám stačí jenom krůček k tomu, aby se vám vyplnil. Mým snem je, aby se vám tohle číslo líbilo, aby jste nám zachovali přízeň i v dalším roce a nezapomněli nám občas něco pos lat. Tak si vezměte e cukroví a káfičko a pojd'te se podívat, jak jsme vám to dneska uvařili.

Aua. Úplně jsem se spálila tím, jak jsou ty zprávy ještě horký. A ta, která teď úplně hoří, to je normální vatra, to jsou **členský příspěvky!!!!!!** Kdo z vás na to myslel a zaplatil? Nikdo. Fuj. Že se nestydíte. Tak prosím vás. Víte, že bez toho to fakt nejde a že to kilčo se vám tak jako tak vrátí. Zase jako vždy, opíšu to z loňska,

nejlépe vyplnit složenku, běžovou?, snad je ještě běžová, s adresátem a odesilatelem, na adresu Sojky – spolku mladých, občanské sdružení, Foltýnova 19, 635 00, BRNO, IČO. 653 48 656. A na **sto korun**. Tradičně. **Do konce ledna**. Jestli to nebude, tak finito, šlus, žádný tábory, žádnéj Zobák a prostě vůbec nic. Tak na to myslete a zaplaťte včas.

Za tepla máte přiloženou novoročenku, která znovu putuje nejen do vašich domovů, ale i na všechna důležitá místa, aby se o nás vědělo...

Na Internetu můžete najít Sojka – stránky v angličtině, což je prostě bomba. Proběhla rada v Brně, kde se naplánoval zhruba celý příští rok, takže se máte na co těšit.

No a ještě jsme vám zapomněli říct, že 29. srpna byl založen PrČeKr. Nebo – li pražsko – čelákovický kroužek, který se mimo jiné stará o to, aby jste mohli držet v rukou tohle fajnový číslo. Kdo by chtěl vědět o našich aktivitách více, necht' se zeptá jeho členů. Teda mně, nebo Lukáše a nebo Michiho.

Tak a teď ještě jedna výzva, vy starší, kterým už bylo sedmnáct nebo bude, do léta a tak, tak nám prosím napište, něco jako loni, kam byste eventuelně chtěli jet jako vedoucí. Tj., na výběr máte: G1 – velká etapa Gaisthalu, G2 – malá etapa, sem můžou jako praktikanti i mladší, tak se taky samozřejmě hlašte, Bohdalov a potom Fachkräftetagung. Napište nám i svoje priority – tj. na prvním místě bych chtěl(a) jet tam a tam, na druhém tam a tam a tak dále. Pošlete to buď na adresu Sojky nebo k nám do redakce. Je to hlavně pro nás, abychom měli přehled, kdo by to chtěl táhnout dál... Tak nebrečte, když to nevyjde.

Kam vás zase pozveme ? Bude se plesat a trsat. Kde?

Na Sojka – plese. Kdy? 11. března v Třebíči.

Nenechte se zmást internetovými stránkami, kde je uvedeno falešné datum 8. ledna. To neplatí. Plesat se bude až v březnu. Bude to zase od šestnácti let a bude to samo kámo i něco stát, ale to se ještě vy starší dozvíte. Kdybyste měli něco do tomboly, tak sem s tím. Srdečně zveme i pány rodiče.

No, ale teď už **BOHDALOV**. Máte přiloženou přihlášku, tak jí jenom vyplňte a pošlete jí někomu z nás. Bude to zase úplně nejlepší, takže udělejte reklamu jak dům, naberte kamarády a kamarádky a pojedte s náma na velikonoční párty. Všechny údaje máte na letáku, tak si to naštudujte, moc se to od loňska neliší.

HODY HODY DOPROVODY. Představte si, jak běháte v trenkách po tý báječný terase, jak jdete na Stezku odvahy šumícím lesem, jak jezdíte na loďce po rybníku na Velikonoční ostrov a spoustu dalšího. Nenechte se zmást tím, že je prosinec, ono to zase uteče jako voda, vy pak budete chtít jet a ono už bude plno.... Tak si pospěšte i s přihláškou, rozhoduje rychlost. Těšíme se na vás.

Vypadá to, že Sojka divočí čím dál tím víc. Bohužel vám nemůžeme napsat úplně všechno, taky by se mohla totiž ozvat potrefená husa a mlasknout nám jednu přímo přes zobáky. Ale něco bysme napsat mohli, co říkáš, Lukáši?

Něco asi jo, že jo. Třeba, už si slyšela, že ti před pár týdny ukradli mobil a peněženku?

Neee, fakt? To není možný. A už si slyšel, že Vítovi před pár týdny vykradli auto? A že před pár dny vykradli auto příteli mojí maminky?

A už si slyšela, že před pár dny ukradli celou kabelku sěgře Zorky?

Hmm, to jsou dneska samý čórky. A víš co máš dělat, když seš z toho celej špatnej? Smutnej, frustrovanej, okradenej a stojí to prostě za starou belu?

Asi bych napsal na hromíka. Ten mi vždycky pomůže.

A co vy? Taky vás okradli? A nebo se vám něco nevede? Máme pro vás linku důvěry. Hromosvod, kde se můžete vypsát ze svých stesků a shodit všechnu tu mizérii na hlavu HROMIKA. Ten totiž vždycky za všechno může. Tak až vám bude zle, tak napište na adresu - hromik@hotmail.com – a pořádně mu to nandejte.

Asi bysme jim mohli ukázat, jak takový mail obvykle vypadá, co říkáš Madlesko?

Ano Lukáši. To bysme mohli. Tak sledujte.

Adresa: hromik@hotmail.com

Věc: Blbej život

Text: Já se na to můžu pšííp, to je zase den, sotva jsem vstala, tak mi nějakej pšííp zavolal, že mi právě nějaký pšííp vodtahujou auto a když sem se chtěla voblíct, tak sem byla tak pšííp, že jsem si zase roztrhla nový punčocháče, to je teď všechno tak pšííp drahý, že by se na to jeden ale vopravdu už pšííp, ale já ti to hromíku říkám furt, za všechno můžeš ty, seš úplná nula aa tak dále.

No vidíte, tohle je fakt dobrá terapie. Zkuste si to. Napíšete pár mailů a hned vám bude líp. A co jste neviděli, on vám hromík totiž taky odpoví!!!!Akorát vám neprozradíme, kdo ho spravuje. Protože to je tajný. Jediný, co vám prozradíme je to, že to není nikdo z redakce.

Nó a co ještě. Tak třeba, že Vít'a si koupil byt, už jsme to samozřejmě patřičně oslavili, v Sojce máme dvě starý vraždy – Leovi a Jítě už bylo 25, taky jsme to patřičně oslavili, oslavili jsme taky mnoho jiných věcí, v pátek oslavíme vánoce a pak oslavíme Silvestra a každý den je co slavit a slaví se i to, že je vůbec další ráno a slaví se, sakra se slaví...

Vánoce se blíží, Ježíšek už opruzuje kolem dětí a vyzvídá, co jim má přinést (samozřejmě přinese něco úplně jiného), maminky pečou cukroví aby nám zkazily zuby a ustavičně buzerují z úklidem. A co dělá Šogi? Odpověď : Fláká se. Šogi je duše líná, dárky nakupuje až 23. A úklid? To slovo jsem jakživ neslyšel. A navíc si o největšího blba ve třídě vymknu kotník. To znamená, že vánoce mě nevzrušují. Ne, to dokáže jen

Silvestr. A ještě k tomu 2000. Ovšem peníze na 40% limonádku mi chybí. Komu ne? (Jestli opravdu někdo takový existuje, může mi přebytečnou korunu poslat.) Co dělat. Ohlédněme se zpět. 17. listopad, Sojka, politika, Leo, Madla..

Nesedí vám to? Však pochopíte, až se dočtete o spiknutí v Sojce.

Sojka na rudo

Bylo nebylo, v jedné malé pos...é zemičce uprostřed Evropy. Ne, nebude to pohádka. Všichni dobře víme, že jsme oslavili 10. výročí odstranění soudruhů od koryta (jenom se tam nacpali jiní, kteří si říkají kolego poslanče místo soudruhu poslanče). A to takhle sedí Leo s Madleskou nad skleničkou třešňového likéru, který obdrželi jako dar od KSČM a debatují. A protože komunisté mají dobré chemiky, nebyl problém do třešňáku vpravit takzvaný soudružský vir.

Madla : “ Mmm, třešňový likérek jak má být. ”

Leo : “ Jak se tak na tebe koukám, zjišťuji, jak ti vlasy jdou krásně do červena. Co mi to jen připomíná? ”

Oba : “ Rudá je dobrá ! Ať žije KSČM ! Ať žije dělnická třída. ”

Leo se začíná nervózně ošívat. Ví, co se stalo s právníky v roce 48.

Leo: “ Změňme to!”

Oba: “Rudá je dobrá. Mládí vpřed ! Se Sojčím svazem nejde jenom blázen ! Rudou hvězdu Sojce do zobáčku !”

Leo: “ Musíme s tím ven.”

A jak řekli, tak také udělali. Mnozí si jistě vzpomenou, jak Leo rozesílal červené letáčky (maskoval to jako přihlášky pro nové členy) s propagandistickými texty. A jak si Madla notovala budovatelské písně. A to byl jen začátek. Ohnivě diskuse byly na denním pořádku. Rudá vlajka se rozprostřela na jejich srdcích. Potom se o to Leo pokusil....

Zápis z jednání rady (pořízeno mikrofonem v Leově bujné kštici).

Tomáš: “A nyní vyslechněte důležité sdělení našeho milého předsedy. Leo, máš slovo...”

Leo: “Tak jsem tak přemýšlel..”

Víťa: “Nekecej, ty to umíš ?”

Leo: “Nepřerušuj, a napadlo mě....”

Víťa: “Fíha, no ne..”

Leo to už nevydržel a rozpomenuv se na politické procesy 50. Let prohlásil..

Leo: “Ve jménu zákona, zatýkám vás. Máte právo nevypovídat..”

Víťa: “Co jsem udělal ?”

Leo: “Však my si něco najdeme.”

Víťa je odveden pryč, rada pokračuje.

Leo: “Změňme vnitřní politiku Sojky. Staňme se politickým sdružením Sojka – spolek mladých komunistů..”

Madla: “To je nápad ! Hurá ! Ať žije Leonid Černěv !!!”

To už bylo moc i na Lukáše. Postavil se a pomalu vykročil směrem k předsedovi. Leo znejistěl.

Leo: “Lukáši, soudruhu, co to děláš ?”

Lukáš: “ Můžete vyhrát ve volbách, ale Sojku nedostanete rud’asci. Mám heslo: Mrtvej komouš, dobrej komouš.”

S těmito slovy vytáhl Lukáš z kapsy svou obávanou pistoli, špuntovku. Dobře mířená rána kvalitním špuntem na Leův pravý kout vše vyřešila. Leovi se rozbřesklo a rudá hvězdička v očích pohasla. Ještě jedna rána pro Madlu, a bylo hotovo.

Takže Sojky, velebte Lukáše, našeho zachránce, člena tajného protikomunistického sdružení ČeKr (Čelákovický Kroužek). Zachránil naší Sojku a vyrval jí rudou hvězdičku ze zobáčku. Přesto, radši hlídejte Madlu a předsedu, aby opět nezaplanuli rudou září nad Brnem. Nebo nad Prahou ? Má Leo komouše v kleci ? A co Jan Tleskač ? Má ten svého Ježka (Martina) ?

INTERVIEW

Ptáte se kdo je tahle slečna na fotografii?

Vypadá možná jako světice, ale jinak je to spíš čertice. Kdo jí neznáte, tak vězte, že tohleto stvoření, je naše Nicky.

Aneb slečna Nicole Sabella, narozena v roce 1976. Její rodiče jsou Češi, kteří však v dobách totality (po Pražském jaru) emigrovali do západního Německa.

Trvalé bydliště má Mnichově, ale většinu času tráví v Regensburgu – tedy Řeznu, kde studuje bohemistiku a dějiny umění. (To druhé jí baví víc). Celý zimní semestr strávila v Brně, kam odjela studovat na Masarykovu universitu. Taková ta zahraniční

V době svého studia v Brně, jsi bydlela v bytě u našeho předsedy

semestrální stáž.

Má tři sourozence. Sestru Lauru, která je velká baletka, asi před měsícem udělala konkurs na jednu z nejprestižnějších tanečních škol v Německu a dva bratry, Juliana a Filipa. Možná je znáte z Bohdalova nebo z Gaisthalu, většinou se dají jen těžko přehlédnout. Kromě toho, že Nicky chodí do školy a veselí se s přáteli je předsedkyní celobavorského SdJ – tedy velká kariéra a to jí samozřejmě nejen zabírá hodně času, ale také spojuje s námi.

Jinak ráda tancuje, ráda zpívá, hrozně ráda, nahlas a dlouze se směje, je to slečna živelná a my všichni jí máme moc rádi. A já jí mám taky moc ráda a proto jsem si řekla, že to bude zrovna ona, kdo otevře tuto novou rubriku, se kterou se od teď budete setkávat již pravidelně. Doufám, že se vám bude líbit. Ale teď už se půjdeme zeptat Nicky na pár otázek...

Poldíka, jak se vám tam žilo?

Bydlení bylo samozřejmě skvělé, poněvadž Poldík a Mara (další podnájemník, znáte ho možná z Bohdalova, jsou si s Poldíkem tak trochu podobní, pozn. red.) mi poskytli azyl a tak jsme si vytvořili takovou tu naši roztomilou malou komunu, na kterou asi nikdo z nás v životě nezapomene.

Chybí ti Ti Regensburg? Těšíš se zpátky?

Musím přiznat, že jsem si až během pobytu v Brně uvědomila, jakou důležitou roli Regensburg v mém nynějším životě hraje. Vybuodovala jsem si tam docela pevnou sociální síť, která mě zachrání před pádem. Takže se mi po tomhle prostředí stýská, to se nedá nahradit. Ano, těším se do Regensburgu.

Kde jsi nejraděj? Které je tvoje nejmilejší město na světě?

No, nejmilejší město bude sice Praha – je to město mých snů, ale nejraději jsem zatím v Regensburgu.

Kdybych se tě zeptala v co věříš...?

No, věřím v málo věcí. Jsem spíš praktická nihilistka. Ale v co určitě věřím, je smysl a úspěch práce Sojky a SdJ. Myslím si, že to je něco zcela jedinečného, co se podle mě například manifestuje na faktu, že prostě studuji v Brně a bydlím u předsedy Sojky a připadá nám to všem jako nejnórmálnější věc na světě. Před deseti lety by to bylo prostě nepředstavitelné.

Co je pro tebe v životě důležité?

Cokoliv v životě dělám i co se budoucnosti týče, musím dělat ráda, tj. s přesvědčením. Víím, že jinak nedokážu být úspěšná a přiznávám se, že co se úspěchu jsem svým způsobem narkoman. Dynamika je pro mě důležitým bodem, bojím se jakékoliv stagnace. Doufám, že budu vždy v pohybu a plná zájmu o nové věci.

Tak a teď co děláš ráda? Ne když máš čas, nemyslím hobby, ale tak obecně, co děláš ráda...

Kdo mě zná, ví o mých preferencích: jídlo, jídlo, jídlo...smích, smích, smích a dělat co největší ostudu.

A naopak co nesnášíš?

Mít hlad a nemít možnost tuto nutnou potřebu uspokojit, závist, pocit vlastní slabosti, pocit, že druzí mě pomlouvají.

Tuhle otázku ti pokládám obzvláště ráda, co si myslíš o mužích?

To chceš slyšet pravdu? No, mám o nich naprosto špatné mínění. Důvodem je asi otcovský komplex...ha,ha...

A jak by měl podle tebe vypadat ten pravý? Ten s pěti Pé?

Ten pravý??? No, podle mně by to musela být nová forma bytosti. (Slyšíte to pánové? Máte to asi marný.pozn.red.)

A teď nám prozrad' jaká jsi ty?

Jsem vším a ničím, mám hodně tváří a lidé většinou o mně říkají, že jsem bláznivá – nechám to otevřené.

Čím jsi chtěla být jako malá?

Jako malá? Tím co jako velká – velkou umělkyní! Jestli už zpěvačkou nebo herečkou nebo spisovatelkou... Vzpomínám na to, jak jsem si ze žvýkačky vyrobila rovnátka a pak před zrcadlem vedla jedno interview za druhým – samozřejmě anglicky nebo alespoň co já jsem považovala za angličtinu. Hlavně, aby mi díky rovnátkům nebylo rozumět. Tedy již v tehdejší době sny o úspěšné kariéře...

Prozrad' nám nějaký trapas. Ten, který vnímáš jako největší?

Ježiš. Těch bylo a je furt. Ale když tak přemýšlím, bylo to asi, když jsem se zpovídala panu faráři, jak jsem ve věku pěti let ukradla v obchodě ze vzdoru proti babičce kousek šumáku za 5 feniků. Protože mi ho nechtěla koupit.

A co takhle největší zklamání?

Když jsem se dozvěděla, že děti nepřináší čáp.

Kdy jsi byla v životě nejt'astnější?

Když jsem opustila "domov" a přestěhovala se z Mnichova do Regensburgu.

Koho máš na světě nejraděj?

Těžko říct. Člověka, který je mi nejbližší. To jsem asi já sama.

Na závěr nám prozrad', jaké jsou tvoje plány do budoucna!

Ježišmarjá, plány? Já jsem naprosto neplánující člověk. Ráda se nechám životem překvapit. A zvlášť novým tisíciletím.

Tak Ti moc děkuji za rozhovor. Ještě nám řekni nějaký "špruch", moudro, které posíláš všem čtenářům...

Sedni si, ať ti to nevisí

Tentokrát bylo opravdu mnoho příspěvků. Bohužel ne zcela všechny použitelné. Já vám miláčkove strašně moc děkuju, ale musíte pochopit, že ne všechno se hodí do toho kterého čísla. A něco se nehodí vůbec. To je lajf. Pište, pište a pište, rozhodně neztrácejte chuť ani odvalu, redakce se celá chvěje v očekávání.

První příspěvek je vánoční, od naší Věrky, takový ty trable, které jistě všichni znáte.

“Není nad vánoční pohodu...”

Já vánoce prostě miluju. Je to tak nádhernej a pohodovej čas... všude se můžete kochat vánoční výzdobou, všude hrajou koledy, všichni mají dobrou náladu, všichni se na vás usmívají, všude se mnohem víc krade, protože kde mají lidi konečně na ty krásný a drahý dárky brát??? Taky přibývá sebevražd, protože pocit osamocení, kterej lidi celej rok potlačujou, se 100 % - ně dostaví právě o vánocích.

Když ale všechno tohle ve zdraví přežijete, ani vás nikde neokradou, ani se vám nepříhoda jiná pohroma, vypravíte se na nákupy, protože vánoce jsou za dvěma a vy nemáte absolutně nic, čím byste své blízké obdarovali.

Já jsem v rámci šetření časem vyrazila do hypermarketu, kde můžu pořídít hafo dárků pro celý příbuzenstvo pod jednou střešou a za poměrně krátkou dobu. A v rámci šetření penězi jsem si nekoupila lístek na tramvaj. A v rámci kontroly pasažérů mě revizoři chytli. Nemám čas jim něco vysvětlit nebo co, potřeba nakupování dárků je naprosto akutní. Ani nevím jak, ale nasadila jsem nejvyšší tempo, proklíčovala jsem davem a už se velkolepě blížím k hypermarketu. (Uf, mám dneska svoje šťastný botky.)

Jak se zdá, nejsem sama, kdo vyrazil na nákupy. Ale nevádí, já si tu frontu na košík vystojím, vždyť jsem v teple, hrají mi k tomu koledy... A skutečně jsem se po 55 minutách dočkala a můžu teď statečně vyrazit. Jsem šťastná. Mám vyhráno. Ale neraduju se dlouho. Nohy už mě od toho lítání po všech čertech neuvěřitelně bolí a já pořád nevím, co koupit. Nakonec asi půl hodiny po zavíračce jsem naklusala k pokladně – celá šťastná, že je vše za mnou a mám pro letošek po starostech. Podávám patřičně vánočně naladěné, usmívající se pokladní svou platební kartu. Slečna jí zasouvá do stroje. Zdá se, že slečna už není tolik vánočně naladěná a její úsměv se taky někam poděl. Slečna mi sděluje, že na mém účtu je posledních 815, 50 Kč, což ale hodnota mého nákupu mnohonásobně překračuje. S ruměncem na tváři vybírám v koši zboží, které si ještě mohu dovolit a vysypávám k zůstatku na účtu své poslední drobné. Zcela vyčerpaná po celodenním nákupu vycházím z hypermarketu s malinkatou taštičkou, ale zato opravdu naditou dárky. Jsem dojatá. Ano. Nezapomněla jsem na nikoho. Sice dostane každý po ponožce, ale hlavně, že jsem nikoho nevynechala, mám dárky pro všechny své nejbližší. Na dárku je nejdůležitější, že je darován od srdce a to ty moje sakra budou. Já vánoce prostě miluju. Je to tak nádhernej a pohodovej čas...

Tak takhle to u mě teda nevypadá. Protože mám brigošku na vánočních trzích a dárky si odskakuju nakupovat jen tak mezi řečí. Horší je, že někomu něco koupím, ale pak si několikrát něco koupím. Jednou někomu, několikrát sobě. Jednou někomu, několikrát sobě. No zkrátka, už jsem si koupila dvě trika, lesk na rty, lak na nehty, pilníček, asi sto grilovanejch buřtů a vařený kukuřice a ze všech dárků mám akorát vodovky pro maminku.

A co ty, Lukáši?

Já Madlesko, já sem na tom špatně. Nejenom, že nemám ani jeden dárek koupenej (štedrej den je myslim asi za pět dnů – čili času tři habaděje), ale já nemám ještě ani jeden vymyšlenej a to už je trošku horší. Ještě k tomu mám výron v kotníku, to ale našťestí nejsem sám, jak se dočtete v Šogunový rubrice.

No, ale dost srandiček, jdeme dál, abyste to vůbec stihli přečíst. Pamatujete si na Šogiho první příspěvek o tanečnicích? Tak tady máte zase jinou dobu, ale od Veroniky Šimkové.

Moje první a poslední taneční

Jako většina z vás jsem se nechala tenhle rok přemluvit a začala jsem chodit do tanečních. Nejprve byli největší problémy se šatama, pak pro změnu s botama (kluci to mají v tomhle lehký). Ještě v pátek jsem jezdila po různých městech, abych nemusela jít ve sportovkách (i když mezi náma, radši v těch sportovkách). Se třídou jsme byli dohodnutí, že budeme chodit až v kvintě, aby naši kluci neutekli na záchod před holkama.

Většina z nás se tam vozí autíčkama, komu by se chtělo trmácet se vlakem...

Na začátku to v tanečních vypadalo jak někde v senior klubu, protože když jsem někoho potkala, tak důchodce. Ale neměla jsem to štěstí s nějakým dědulou tancovat (díky bohu!), neboť jich tam sice pár bylo, ale na balkóně nad námi a pozorovali svá vnoučata. Prostě jsem přijela moc brzo, ale poslední obou jezdím zase moc pozdě.

Celkem blbý je, že někteří kluci (většina) nenosí rukavičky a jsou pěkně zpcení. Takže kapesníky jsou v pozoru. Taky už padly otázky, že by se jim celkem hodil ručník. Když chceme, tak můžeme psát anonymně otázky typu: "Co mám dělat, když partnerka padá", "Můžu pomoci partnerce, když jí padá podprsenka?", "Můžu si pšouknout?" – tohle je ale problém, protože sál se zamyká kvůli náhodným čumilům, je totiž spojená s chodbou s hospodou. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby měl někdo lítačku na záchod.

Taky se mi stalo, že jsem zrovna tancovala se spolužákem, když ho nějaká holka skolila kopnutím do achilovky. Složil se mi pěkně k nohám a vyl. To jsem byla hned středem pozornosti.

Docela je škoda, že jsme ve špatném počtu (68 holek, 60 kluků), takže se vyměňujeme. Naši učitelé dávají pozor, abychom vyměňovali i partnera, ale stejně podvádíme, co to jde. Proč bych tancovala s nějakým kopytem, když můžu tancovat s někým normálním a neslyším pořád ty samý otázky typu: "Smím prosit, jak se jmenuješ, kam chodíš na školu, jsi tu poprvé, jak se ti to líbí, smím se vysmrkat, jak ti to jde, ve kterém městě bydlíš..."

V šesté lekci jsme se fotili a učitelé se snažili nás srovnat do šesti řad. Po 15 – ti minutách, když už tam bylo nedýchateľno, učitele napadlo nás trochu povzbudit slovy: "Holky dýchejte, ať tady neomdlíte." – takže některé měly problém se udržet na nohách.

Ještě nás čeká pár lekcí a prodloužená se stužkami a korálky. Stejně by mě zajímalo, jak se do toho sálu vejdem s rodiči, když se tam vejdem sotva bez nich...

A poslední věčička je od naší stálé příspěvovatelky Týny a my jsme z toho udělali takovou soutěž. Přečtěte si její příběh a pak nám do redakce pošlete váš návrh, jak by asi měl skončit. Nejlepší vybereme a uveřejníme. Může a nemusí to být vtípné. Jak se vám chce. Je to jen a jen vaše věc. Takže pište, pište a pište.

MOTYKA

Jsme v areálu blázince. Venku je krásná zahrada, několik doktorů v bílých pláštích dohlíží na pracující osoby (zřejmě pacienty). Dýchá na nás atmosféra dvacátých let. Náhle cvrkot ptáčků v korunách stromů přeruší hlasitý gong z amplionu. "Pánové Zahajský, Bičík a Toman se dostaví do ředitelny. Pana nového prosím, aby po dobu deseti minut ohlédl na chovance sám. Děkuji." Tři postavy v bílých pláštích se dají na odchod. Čtvrtá jim mávne, na znamení krátkého rozloučení. Nikdo z nich netuší, že to rozloučení je navždy.

Mezitím zuří v jenom z chovanců boj. Tajemný hlas mu radí, aby svůj plán uskutečnil hned, teď, takovou příležitost už nikdy nebude mít!! Poslední zbytky zdravého rozumu mu však říkají, že to nemůže vyjít! Za deset minut, teď už i mív, to přeci nemůže stihnout... Nakonec zvítězí tajemný hlas.

Doktor se spokojeně rozhlíží po zahradě, ptáčci už zase zpívají a on se otáčí, aby mohl mhouřit oči do sluníčka. Stín má za sebou. Proto nemůže vidět, jak se k němu zezadu blíží postava s motykou. Tíše našlapuje, ale doktor by si jí stejně nevšiml, přemýšlí totiž o své dovolené s manželkou, mají šestiletou dcerku a mohli by za ty ušetřené peníze jet i do zahraničí. Pravda, museli by si asi od někoho pár stovek vypůjčit, ale to se zařídí...náhle cítí za sebou něčí dech. Prudce se otočí, ale to už vidí jen děsivý škleb v lidské tváři, je slyšet svistot motyky, jak letí vzduchem a rána., praskot lidských kostí. Doktor má před očima krev, v uších mu hučí a pak...motyka je celá od krve, doktor leží na zemi, jeho plášť už není bílý, ale rudý, v hlavě má obrovskou ránu...Postava, která zabíjela, rychle utíká s doktorovými klíči v ruce směrem k bráně. Bože, ta zahrada je tak dlouhá, ještě sto metrů, musím běžet, jak nejrychleji to jenom jde, teď už nesmím zastavit, teď už není návratu. Konečně u brány, ale teď, který je ten správný klíč!! Ten ne, tenhle taky ne, je jich tu tolik a jen jeden je správný!!!

Doktoři vycházejí z budovy, baví se mezi s sebou, koutkem oka vidí, že všichni pacienti v poklidu pracují, na zemi leží v krvi doktor Nový...počkat! Na zemi leží v krvi doktor Nový!!!!!! Rychle k němu běží, jeden u něj zůstává, zjišť tuje, že je již mrtev, druhý běží podat zprávu řediteli, musí se okamžitě zahájit pátrání...a třetí si všimá postavy v dálce. Je asi u brány. Možná je to nějaký zaměstnanec, ale proč je tedy tak nervózní, třeba to ani zaměstnanec není, třeba je to... no jistě, třeba je to vrah! A znovu vidíme běh postavy ke bráně, běh je rychlý, ale zahrada je dlouhá a postava s klíči má velký náskok.

Podarí se jí objevit správný klíč a utéct, ztratit se do blízkého, ale rozlehlého a hustého lesa, kde ji téměř jistě nemůžou najít a nebo doběhne doktor k bráně a zastaví vraha dřív, než bude pozdě????

No a to už je, jak jsem psala jenom na vás...Tak se nestyďte a nebuďte líní a pište.

A ještě je tu malý vzkazík pro Káťu Benkovou od Tomíka Pavlíčka:

Mám rozbitou kameru (pořád ještě od Gaisthalu), takže nemůžu nic dělat s gaisthalskou páskou, ale slibuju, že jak to pude, budeš to mít!!! Fakt sorry.

Všem přeju skvělý příští století.

Možná se divíte, jak se tahle rubrička přestěhovala, ale jestli si vzpomínáte, tak se říká "nejlepší na konec". Úplně na konci to sice není, ale přece tu již nějaký posun znát je.

Drazí,

přemýšleli jste někdy o tom, jak těžký musí být psaní všech těch možných i nemožných úvodníků, závěrečků, ba možná i prostředníků, zkrátka všech těch článků, které nemají předem dané zadání a téma, které nemají za úkol popisovat něco konkrétního, něco co se dá "omakat", ale mají poučovat, moralizovat, a přitom být novátorský a originální? Upřímně řečeno, já tedy moc ne. Proč taky, že? To mám teda fakt jiný starosti, to vám povím. No a vy na tom asi nebudete o moc líp, to spíš hůř, co? Já jsem o tom

teď taky musel přemýšlet, lépe řečeno se nad tím tak trochu trápit, prvně. A to v okamžiku, kdy zase totálně na poslední chvíli (ostatně jak jinak) usedám ke svému počítači a s šibeničním termínem na krku potím tyhle řádky do své rubriky, která dle mého gusta novátorská a originální a nejlepší být musí. V těchto věcech prostě fakt skromnost stranou. A jestli mně nechcete kazit mojí dětinskou radost, tak se mě nesnažte přesvědčovat o opaku, to byste mě ranili.

Ale schválně to někdy taky zkuste. Zkuste se vžít do role takového předsedy Sojky a popřemýšlejte ne o tom, co byste udělali jako první věc po vašem zvolení (to už tady bylo...), ale o tom, co byste pořád psali do své rubriky, kterou jste si napřed horko těžko vyprosili a teď nevíte, co s ní, co do ní novátorského a originálního pořád psát. Podnětné podněty z vaší strany budou bohatě odměněny!

Ne, ale o tom to fakt není. Já bych toho měl samozřejmě zase hodně, těch vážných věcí týkajících se pro Sojku životně důležitých záležitostí jako je placení členských příspěvků, hledání nových tváří, zachování tváří starých, shánění dotací, větší zodpovědnost a angažovanost každého z nás, poučování, moralizování. Ještě bych mohl nějakou tuhle "vážnou" záležitost zasadit do nějakého toho podobenství, dneska třeba "O ponorce". Ale to už jsem svým nezaměnitelným (a furt stejným) uměleckým stylem fakt psal asi ležatou osmičku krát a všude. V lepším případě jsem si za to vysloužil posměšky a úšklebky, ještě že jen od lidí, kteří to snad se mnou myslí dobře (případ horší raději ani nedomýšlím...). Budiž jim přáno, ale když vám řeknu, že např. jeden (schválně nejmenuji) z těchto kritiků je notorický a permanentní diletant, který vymyslí tak maxi málně soutěže náročnosti prvního stupně zvláštní školy a druhý (opět nejmenuji) do té zvláštní školy dokonce chodil, tak si

uděláte obrázek sami. Dotyčné dva spoludruhy, kteří se v tomto zajisté našli, prosím o pochopení a shovívavost: Kucí, dyk já to s váma taky myslím dobře!

Ono se tedy ani není čemu divit, že se to všechno pořád dokola opakuje, ono je to totiž takhle asi dobře. Svědčí to o určité stabilitě a už pevně zakotvených, neměnných základních kamenech Sojky. To už vám pak ani nepřipadne, že Sojka by měla být něco zvláštního, neobvyklého, člověk nad tím už vůbec nepřemýšlí, nediví se tomu, prostě to tak je a basta.

Na závěr, který je v mém případě již tradičně dlouhý, vám napíšu ještě něco o tom, co je u předsedů (staro-) nového, jo? Vezmeme to rychle, stručně, heslovitě:

Nový byt, málo času, dva spolubydlící, čím dál větší pleška, plno radostí, hodně práce, špatná životospráva, větší břicho, špatně vyžehlený košile, čím dál méně vlasů, radost ze života, objednaný sedačky, plno starostí, 25, rýma, málo vitamínů, kila hermelínového salátu, žádný nikotin, 5 pater, rozbitý tachometr, teď právě sluchátka na uších a Lucie a samo litr last but not least vy a SOJKA!

Drazí, končím. Řeknu vám, je to pro mě čím dál tím větší dřina, psát něco delšího a přitom lidštějšího, neúředního. Taky jsem se pěkně opotil! No nic, doufám, že jste si přečetli pozorně toto vánoční číslo Zobáku, vyslyšte všechny zde obsažené prosby a výzvy, odpovězte na všechny zde položené otázky, zamyslete se nad všemi zde nastíněnými problémy, zapojte se do všech zde inzerovaných akcí, a tak, zkrátka - bděte a buďte pilní.

Přeju vám všem vkročení pravou do toho našeho nového tisíciletí, který ještě novým tisíciletím vlastně není, přeju vám zpětně dle zásluh bohatého Ježíška, přeju vám - nám, ať spolu v tom novém roce tu naši společnou káru popotáhnem zase o nějaký ten kousíček dál, a to vše za plného vědomí, zdraví a štěstí nás všech.

Tak zatím.

Váš Leo Poldík Černý

Landshutu, kde jsme byli na oslavách 50. Let SdJ. Tak se o tom dočtete příště. Tak čtěte. Já se jdu vyčurat.

Tak máme po zdánlivé okurkové sezóně. Když píšu zdánlivé, tak to tak stopro myslím, protože jsem sjezdila všechny akce a málem jsem neměla ani čas na to, abych si ... Bylo toho hodně, ještě víc než se dočtete. Třeba jízda vedoucích do sklípku, jako odměna za tábory, potom spousta různých neoficiálních setkání apod. Vy se tu dočtete o těch nejdůležitějších akcích, na které se někteří z vás možná jednou podívají osobně. Občas to fakt stojí zato, jak se ostatně dozvíte. Bohužel se nám do uzávěrky nepodařilo získat Vítkův příspěvek o

Pane vrchní, dvakrát Regensburg!

“No kde si? Dělejší, už sem tady, pojeť! Prší a je mi hrozná zima!,” řve mi Madleska do telefonů.

“Nazdar kotě, vždyť už jsem na cestě, za chvíli jsem u tebe.” Snažím se ji uklidnit.

Tak takhle vesele začala s Madleskou naše reprezentační cesta do Regensburgu, kde jsem měli zastupovat SOJKU na oblastních volbách SDJ - Niederbyern/Oberpfalz, což jsou naši milí němečtí kamarádi z táborů. V podstatě jsme tam byli jako to, co u nás na členském shromáždění Marlene a Manphi. Ti co přežili tamní velkou oslavu a párty a neseznámili se s paní Mísou Záchodkovou, si jistě matně vzpomenu... (melancholicky si zavzpomínej a pak dlouze povzdechni!)

Výborně, to stačí. Zpátky do Němec. Cesta v dodávce INCE ubíhala vesele, ale hned po příjezdu na místo určené to začalo nějak divně "zavánět". Uvítalo nás asi jen 6 lidí (pardálové z Gaisthalu), takže jsme si udělali večer ve velice úzkém kruhu přátel.

V sobotu dopoledne jsme si sedli dohromady a starší vedoucí začali vysvětlovat těm mladším, jak má takový společný víkend z organizačního a pedagogického hlediska vypadat. My jsme si zatím u toho napsali proslov na volby. Naproti tomu to odpoledne vypadalo úplně naopak. Všichni naši hostitelé se někam poděli, nikdo o nikom nevěděl a kdo byl na baráku, spal. Žádná legrace. (Furt přemejšlim, k čemu si dělali to sezení dopoledne.) Ani si s náma nikdo nechtěl hrát na schovku. Tak jsme zabili čas couráním po Regensburgu, kde jsme narazili na megamódní šou, přímo na ulici, kde ty největší kočky a fešáci předváděli hadry těch nejlepších butiků a vypadalo to prostě parádně a my se toho s Madlíkem chytli a zbytek toho dne jsme si hráli na modely a furt jsme se předváděli, jak jsme smyslný a svůdný a moc nám to seklo. Pak přijel Šmidli a jeho ŠmidliBoys a s těmahle týpkama jsme šli na čokoládu a kávu.

Večer se hrály společenské hry. Jednu jsme hráli přes tři hodiny, docela gut, někdy si jí zahrajem. No a v neděli ráno začaly volby. S Madleskou jsme pronesli projev, slova poděkování a něco v tom smyslu, že všechno je skoro super, až na malou účast na Bohdalově (to platí i pro vás) a že je to velká škoda, protože je o tam nevýslovně gut! Pak jsme řekli, že my ze Sojky, to co s nima děláme, vidíme úplně super a že Marlenka a její tým z Gaisthalu jsou super a že jestli to takhle potáhnem dál, tak to bude number 1 (čti nambr uan). Odstoupivší Susi a Kristýna (byly se letos mrknout v Gaisthalu) dostali do bytu nějaký kytky za odměnu. Zvolení na příští volební období byli: za předsedkyni Marlenka, zástupci Ben a Markus, pokladník Günter. Volili všichni zúčastnění Němci, asi 25 lidí. Pak se probírali finance a no vá struktura SDJ a DJO.

Všechno bylo hrozně dlouhý a všichni byli nervózní a měli šilenej hlad a tak Susi objednala pro všechny pizzu (kterou jsem měl v autě ještě v úterý ráno). Tak jsme se napráskli po italsku a v 13:30 už jsme to valili po dálnici do K. Varů. S sebou jsme brali Nicky, která musela do Brna a celou cestu prochrápala a tak neviděla, jak jsme u Markrédvitzu skoro na půl zabloudil. Celý víkend jsem holkám vykládal, jak je vezmu domů a pozvu je na pečenýho divokýho kance, špenát, zelí a bramborovej knedlík, ale protože jim pak už jel bus do Práglu, nedostali nic a měli hlad až do noci a já měl nacpanej pupík a bylo mi fajn.

Tak a teď to všechno víte a už vám nic víc nepovím, až příště...

Made in New Roll

Čus bambus Váš Tomík

Jo, to byl vejlet. Musím potvrdit. Ale to další bylo ještě lepší a o tom vám něco poví Poldík.

VI. česko - německé sympozium, Furth im Wald (prosím nezaměňovat s "Pfurz im Wald"), 28.10. - 01.11.1999

S velikou potěchou jsem přijal své zmocnění, napsat článku právě o téhle vypečené akcičce. Osobně jsem se jí totiž letos zúčastnil již počtvrté, a tak snad můžu trochu srovnávat. Pro ty, kteří ale vůbec nevědí, která bije a nemohou si pod shora uvedeným nadpisem představit ale lautr nic na úvod malý exkurz. Česko - německé sympozium je určeno pro "mladé dospělé" (tak cca od 17 let výš), koná se každoročně v příhraničním bavorském městečku Furth im Wald o prodlouženém víkendu kolem dušiček, pořádá ho naše partnerská německá organizace SdJ (letos poprvé oficiálně i Sojka) a řeší se na něm kulturně-politicko-historické problémy společného soužití Čechů a Němců, to vše v kruhu cca 50 účastníků z obou zemí.

A teď už konkrétně k ročníku letošnímu. Již tradičně se do Furthu vydala početná sojčí delegace v čele hned se šesti radními, dohromady nás však oblíbeným Franzem Kafkou jelo do Bavor víc, neřkuli o tom, že se další Sojky připojily až přímo v místě konání. Dorazili jsme klasicky ve čtvrtek večer přímo na slavnostní zahájení a

následný rautík ve foyer místní radnice, přičemž večer samozřejmě neformálními rozhovory pokračoval v jednom z blízkých lokálů. V pátek ráno začaly prvním blokem pracovní skupiny, tedy to úplně nejdůležitější z celého sympozia. Letos si mohl vybrat opravdu každý, to když byly nabídnuty skupiny kulturní, a to makarónské zpěvy a kreativní psaní (žádné Lagerzeitung) a skupina politicko-historická nazvaná aktuálně “Benešovy dekrety”. Sojčí osazenstvo se zhruba rovnoměrně rozptýlilo do “Makarónů” a “Beneše”, každ ý dle libosti. Makarónáci byli vedeni kapelníkem Wolfgangem ze stuttgartského folklórního souboru “Suedmaehrer” neboli Jihomoravané a jejich pracovní náplní bylo zpívat, vymýšlet a zpívat, ale ne ledajaké songy, nýbrž hned makarónské songy. Pro neznalé představím, že se jedná o písně s většinou známými melodiemi, na které je vymyšlen česko-německý text, který musí trochu dávat smysl a současně se rýmovat. Co vám mám povídat, já tam teda nebyl, ale co jsem slyšel a viděl na závěr, stálo fakt za to. Bylo to prostě vtipný, zvláště v přednesu takových “umělců” jako jsou Dava či Michal. To my, “dekretáři”, jsme příliš vtipné téma neměli, ale smutno nám tam taky nebylo, to ne. Musím říct, že jako referent téhle skupiny jsem se sám plno nových věcí dozvěděl, zvláště z následných zajímavých a občas bouřlivých debat. Vzali jsme ty dekrety tak nějak z gruntu a myslím, že si toho přítomní odnesli na čas, který jsme měli k dispozici, víc než dost. Tohle vám určitě potvrdí i Tomík Pavlíčků, který se do toho tak dostal, že týden nepovídal o ničem jiným a cpal to dokonce i svým bývalým kolegům ve zbrani na setkání po letech. Jen tak dál, Tome. Kreativní psaní bylo sice mimo zorný úhel Sojky, ale přítomné holky “Baumannovky” nám ukázaly, že i tahle grupa měla něco do sebe.

Bohužel nemám moc prostoru na psaní, věřte, že bych toho mohl spousta oficiálního i neoficiálního, ale na závěr aspoň malý hodnocení toho všeho: letos to bylo pro mě osobně vůbec nejlepší symposium, ať už se programově náplně či celkové atmosféry týče, prostě bomba. Zážitek mám na rozdávání, ale o ten největší se s vámi přece jen podělit musím. Sobota večer, při a po koncertu “Jihomoraváků”, no to byl absolutní úlet, takovou atmosféru mezi účastníky jsem ještě fakt nezažil. My Sojky a “Jihomoraváci” jsme absolutně ovládli zpěvem a tancem celý sál a jen jsme se trumfovali dalšími a dalšími překvapeními. Vyhráli jsme všichni a letos hlavně celý symposium. Budu se asi opakovat, ale já osobně vím už teď, co budu dělat příští rok o víkendu na přelomu října a listopadu! A co vy?

A tohle je už poslední příspěvek a byla to taky poslední a závěrečná okurková akce.

Bundesgruppentagung - Bad Kissingen 1999

Jednou za dva roky v Bad Kissingenu zasedá nejdůležitější orgán SdJ v Německu. V podstatě je to velmi podobná akce k našemu členskému shromáždění, liší se pouze v počtu účastníků. Protože Německo je veliké a SdJ má členů nespočetně, účastní se tohoto zasedání pouze určení zástupci z jednotlivých regionů, čestní a pozvaní hosté. Toto zasedání je nejdůležitější z titulu své kompetence volit na další období své nejvyšší představitele a samozřejmě vytvářet koncepci pro nadcházející období.

Naše delegace, z pozice nejvýznamnějšího partnera SdJ v ČR, s radostí přijala pozvání, neboť především na takovýchto akcích je možné se dozvědět něco nového, na leccems se domluvit a kdovíco připravit. Určitě se ptáte, kdo tam vlastně byl. Odpověď je jednoduchá! Předseda Poldík, výkonná Madleska, výkonný Pomík a já pokladník Dava.

Taky Vás určitě zajímá, co se tam vlastně dělo, když jsem to už tak pěkně uvedl. Vězte, že opravdu samé důležité věci a to jak pro SdJ, tak i pro Sojku. Ale popořádku.

My jsme na místo určení (mimochodem malebné lázně v nádherné krajině) dorazili až těsně před půlnocí v pátek 12. listopadu. Na druhý den začala schůze, ke které jsme byli přizváni na sobotní odpoledne. Byli jsme účastní při podávání zpráv o činnostech jednotlivých regionů, diskusi o zamýšlených změnách a projektech a také volbám nového předsednictva celoněmecké organizace SdJ. Tento bod programu rozeberu trochu více, protože se Sojky docela dotýká. Proč? Protože po deseti letech v čele SdJ se rozhodl Peter Pawlik již nekandidovat a s noblesou se rozloučil (večeře v českém duchu, ale německém stylu...). Na jeho místo se svolil kandidovat a byl zvolen nám všem zcela jistě dobře známý Robert Wild, dosavadní strážce pokladny a především dobrý, hodný a schopný muž blízký Sojce a nám všem, co to myslíme s česko-německou mládeží dobře!!!

A teď své povídání utnu, protože dál se už jen oslavovalo a loučilo a vítalo a zpívalo a gratulovalo... DAVA

VELKÁ VÁNOČNĚ-NOVOROČNÍ SOJTĚŽ

Všechny Vás zdravím a hned na úvod Vám přeji krásné Vánoce a úspěšný rok, který přichází.

Než si přečtete zadání další Sojtěže, vězte, že ta minulá nedopadla moc dobře. Nikdo neodpověděl úplně správně, takže posíláme pouze maličkost té nejrychlejší z nejrychlejších – Katce Benkové (Třebíč). První dvě otázky byly zodpovězeny většinou správně, nicméně snad nikdo nevěděl, kdy začaly naše letní tábory. Bylo to v roce 1990, přátelé...

Ale teď už k nové Sojtěži.

Ostrá diskuse přípravného týmu mě donutila změnit zcela styl a témata. Naše **Vánočně-novoroční sojtěž** bude totiž **malířská**... Jsem zvědav na Vaše výtvořky, které mi prosím zasílejte na adresu **Dava Andrla, Dědická 11, 627 00 Brno**. Ale nebude to jednoduché. Musí to být obrázek, který bude vytvořen na jedno z následujících témat:

1. Protože jsem ve svém blízkém okolí známý jako portrétista, rád se poučím i od Vás. Proto první téma je *vánoční zátiší s hlavou koně nebo sojky*.
2. Já vím, portrétovat není snadné, proto můžete zkusit namalovat krásnou *krajinku*. Ta ale musí být *novoroční a navíc s běžícím koněm a ještě letící sojkou*.
3. Pro ty, co se zatím nechytají malířských štětců, tužek či pastelek a nekreslí, je tu únikové třetí téma – *volný námět s koněm nebo sojkou*.

Mějte se fajn, malujte a kreslete a své výtvořky posílejte **až do 2. 2. 2000**. Samozřejmě, že nejhezčí budou oceněny. Všichni šikovní mají šanci!

Do nového roku vstupme s heslem: "Malujme koně či sojku štětcem".

Dava

No? Líbilo? Doufáme, že jo. Lukáš už je z toho tak unavený, že padá ze židle, ještě nás čeká celá grafická úprava apod., ale tentokrát už to všechno šlape líp. Ono totiž hůř jak minule, to ani nikdy už vypadat nemůže.

Tak jo. Hezký dárečky, hlavně pohodu doma, zpívejte koledy, Šťastné a veselé a Šťastnej a veselej, moc se na Silvestra společensky neunavte, ať potom nemžouráte celý příští rok skrz mlhu. Tak ahoj a popřejte něco hezkýho v duchu i Sojce a Zobáku.

Loučí se Madleska bez leska

MARRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR!

Comics

